COMBAT ROCK IN BRIXTON TOWN ☆

Första intrycket jag fick av Clash, årgång -82 i Brixton i somras, var ett gäng desperata, lite vilsekommna gerillasoldater. Bandet, roddarna, managern och de mer hängivna anhängarna klär sig nuförtiden nästan uteslutande i gamla slitna militärkläder, Doc Martens och det senaste hårmodet inom detta kaotiska läger, en mohikanfrisyr, inte den vanliga spretiga sorten, utan en närliggande rand.
Man får lite av känslan man hade 76-77 gentemot dem plus en massa positiva känslor som säger att Clash återigen studsar av styrka och energi.
Det finns en ny " ge järnet" attityd hos Clash som kan spåras tillbaka till deras första " primalskriksaktiga" skiva. Man behöver bara lyssna på Strummers sätt att framföra låtar som " Ghetto Defendant" " Know your rights" och den helt magnifkt spökliga " Straight to hell" för att bli övertygad om det.
Vad man hör är inte någon slags dumdristig övermodighet eller pinsamt påträngande försök att associera med glamouröса revolutioner eller dess " idoler", utan ett allvarligt försök till förståelse för offren för mänsklighetens idioti och girighet.
Ett sanningssägande band, so to speak!

Clash vet att det de säger inte kommer att förändra ett dugg på den helt praktiska nivån. På den sidan så har deras politiska ideal mer eller mindre raserat för gott. Men de vill dra uppmärksamheten till oumbärliga förhållanden, försöka få människor att svälja namnen som de strör omkring sig, att så ett och annat frö. Dessa försök kan ses tydligt i t. ex. "Sandinista" och även lite grann i boken "Before and After".
Den största synliga förändringen är att Topper Headon inte längre finns med. Detta hände då Joe hade återvänt från sin "landsflykt" i maj då en hel Englandsturné ställdes in på grund av detta, men mer om detta senare.
Storyn som pressen matades med angående Topper var att han inte var helt överens med den alltmer framträdande militant politiska inställningen som Clash åter började ta sig an och han hade föredragit en mer underhållande stil. Det finns väl lite sanning i detta uttalande, men den riktiga orsaken var att Topper fortfarande hade ett stort heroinproblem. Han blev till slut mer eller mindre avskedad av Joe.
Joe: Det kändes för jävligt, känns fortfarande inte rätt. Slöseri på en sån talang, han kunde ju praktiskt taget spela skjortan av oss i bandet med vilket instrument som helst, bas, synt, piano. Rent musikaliskt sett var han nog den bästa av oss. Nu när han är borta så känner vi oss riktigt sårbara, allting som vi stöter på nu gör vi med en något desperat ångest, men det är underbart att ha Terry (Chimes) tillbaka i bandet. Han har gett oss det där extra hugget som har saknats länge.

Ett annat av deras stora problem de fem senaste åren har varit deras ekonomiska skuld till CBS som nu är helt undanröjd. Detta frigörande har mycket att göra med den otacksamt mottagna och missförstådda LP´n " Sandinista" som nu har sålts i över 200 000 ex. (enligt Kosmo Vinyl).
Clash är ett band som jämt ställs i svåra situationer. Deras låter spelas väldigt sällan i radio och de syns aldrig på TV, vilket gör dem till det största "underground bandet" i ordets rätta bemärkelse. För att få höra The Clash måste man antingen köpa deras skivor eller gå på deras konserter. Detta innebär en otrolig massa spelningar bara för att folket ska få veta att de fortfarande existerar. Det var förmodligen denna situation som gjorde att Joe Strummer "spårade" ur i maj inför en stor Englandsturne´ och försvann till Paris med sin flickvän.
Joe: Hade jag inte gjort detta så skulle jag nog ha börjat kröka för

CLASH

COMBAT

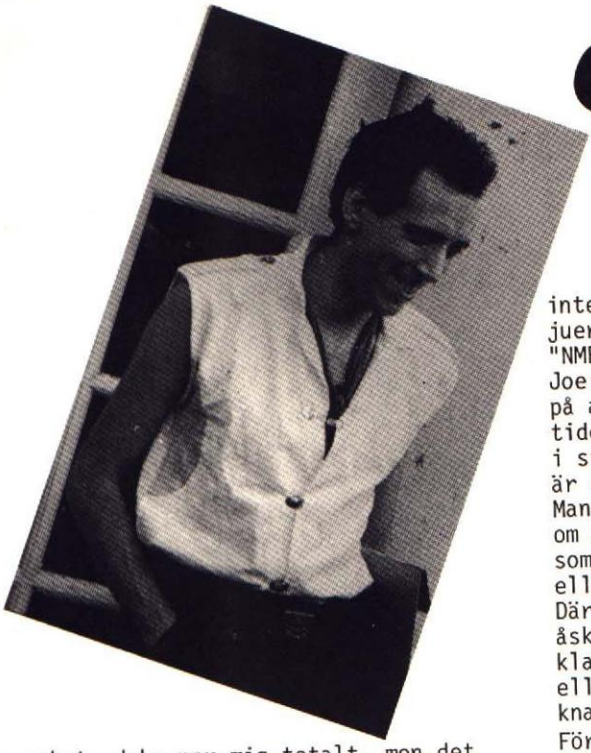

mycket, deka ner mig totalt, men det fanns andra anledningar också. Det var ett försök att liksom skaka om alla Clashfans och oss själva. Man blir inte så lite konstig av allt turnerande och så var det ju en ganska kul grej att bara sticka iväg. Det känns skönt att stå på scen igen, att få spela de gamla låtarna igen, för dom känns mer angelägna nu än någonsin, eller hur? Ta en sån låt som "Career Opportunities", den sitter bättre idag än den gjorde -77!!

Paul: Vi spelar dom här gamla låterna som passar bäst in i dagens läge. "White riot" attityden orkar ingen av oss med längre. Ser hellre att folk tänker för sig själva än att slänga tegelstenar genom fönsterrutor. Terry känner till dom gamla låtarna bäst, men han lär sig nya hela tiden.

Vad tycker då bandet om de grupper som var med från "början" så att säga, t.ex. Siouxie & The Banshees?

Kosmo Vinyl (manager): Det gänget har jag inget till övers för nuförtiden. Det finns ju ingen skillnad mellan dom och låt oss säga Police och Kim Wilde!!!

Joe: Jam kanske, men dom verkar låsta för tillfället. Jag har stor respekt för Weller, jag gillar honom trots hans skitsnack om oss. För att vara ärlig så tycker jag att vi är de enda från "punkdagarna" som fortfarande håller stilen. Jag känner mig fortfarande som en "Outsider".

Ni ser väldigt militanta ut just nu. Ny image i en rad av många eller....?

Joe: Kanske, men jag tror inte det. De här kläderna känns sköna, bra arbetskläder, men vi var ju tvungna att bli av med den där förbannade Stoneslooken. Mick har ju blivit så mycket sötare (garv).

Det var svårt att få ut alltför vettiga svar ur dem den här helgen. Dom är trötta på att gör djupgående intervjuer. Det räcker med intervjuerna som gjordes med "Sounds" och "NME" nyligen.

Joe: Jag är trött på pressen, trött på att behöva förklara mig hela tiden, dom borde se våra spelningar i stället. Där får de sina svar. Vi är ett "liveband" framför allt.

Man måste faktiskt hålla med Joe om att Clash är ett "liveband" som med våldsam aggresivitet mer eller mindre kör över publiken. Där finns inget "flirtande" med åskådarna som lockar till handklappningar i takt med trummorna eller allsång. Bandet bryr sig knappast om sånt.

Förbandet för lördagskvällen var Subway Sect som jag missade på grund av att jag och Andy satt i "The Artist Bar" en våning upp och tömde några bärs tillsammans med två fotografer från Skottland. Idyllen bröts av att vi hörde nån´gammal spanskinfluerad gitarr/trumpet låt från en av Clintans Dollarfilmer och vi hann precis ner för att se Clash inta scenen bland jubel, buanden och spottloskor.

Första kvällen i London innebär oftast en publik som har varit med Clash från första början och känslorna är förstås väldigt blandade. De anses som svikare, hjältar osv. men förväntningarna är ändå höga.

Joe störtar fram till micken och ber tjejen som sände en välriktad loska på honom, dra åt helvete, annars så.....

"You´d better be fuckin´ ready" är nästa replik och bandet rusar huvudstupa in i "London calling" och det tar minst sagt hus i helvetet här i kaosets Brixton.

Därefter följde ett tjugotal låtar som bokstavligt talat spyddes ut på publiken. En sådan här attityd kan lätt bli långtråkig i längden, men Clash klarar det med glans. Man har inte tråkigt en sekund. Clash har återvänt till den styrka dom hade i början, dom spelar många av dom gamla låtarna för Chimes har ännu inte lärt sig alla nya. Men det spelar ingen roll för "Career Opportunities" "White man" "Janie Jones" m. fl. känns fräschare i dag, som Joe tyckte tidigare och som jag endast kan instämma i. De nya "klassikerna" ställer sig dock på samma höga nivå som de gamla och om man nu ska välja ut kvällens två bästa låtar så måste det bli "Know your rights" och "Straight to hell" där Joe blundar hårt, spänner hela kroppen och fräser fram varje ord med en stark intensitet som få sångare kan prestera. (Få se om Neil Young kan matcha honom om några veckor.

Mick och Paul får också stå i rampljuset med några av sina låtar. Mick med "Stay free" "Should I stay or should I go" och Paul med sin väntade "Guns of Brixton".

Kvällen avslutas med "Armagideon Time" "Bankrobber" och "Garageland". "Bullshit detectors"... jodå, Clash vet vad sådana kan ställa till med!

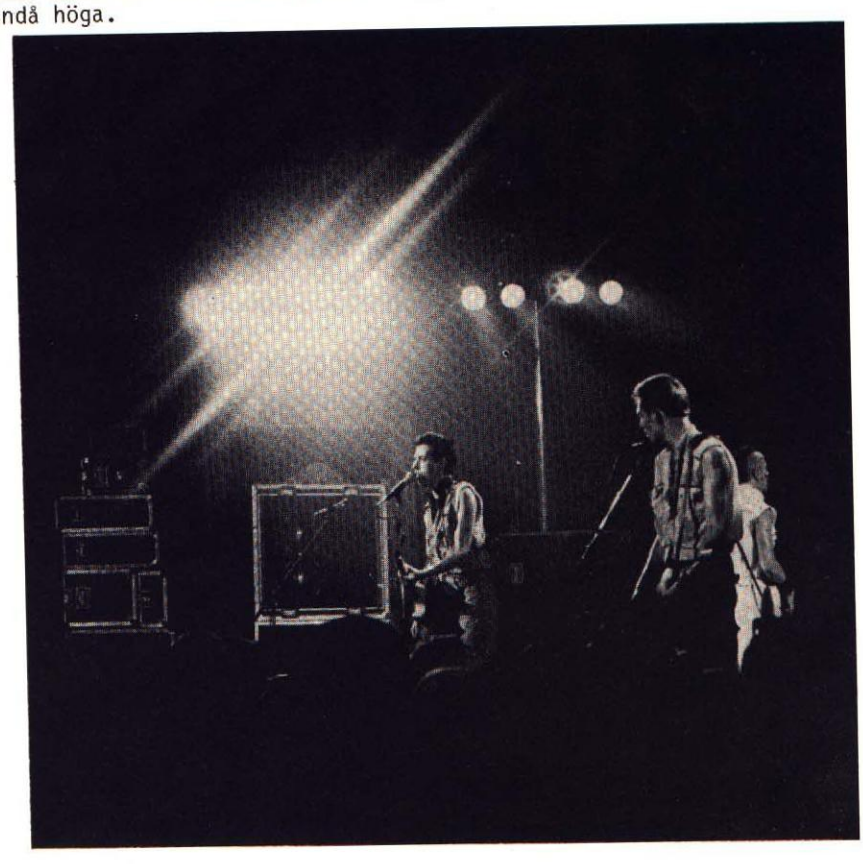

ROCKERS

Måhända att Clash är ett väldigt "romantiskt" band med sin gerilla-image, men den romantiken skapar i varje fall starkare känslor än vad den andra romantiskt förtvivlade stilen ger som så många av dagens band tycks sjunka in i. Clash ser i varje fall framåt till en ny positivitet och det behövs. Stones får helt enkelt ta och abdikera från sin titel som "The worldś greatest rock´n´roll band" till Clash för där sitter den bättre.
På festen efteråt så uttryckte Joe sitt hat mot Londonpubliken för Roger (fotografen) och mig och berättade om den fina publiken de hade mött i bl. a. Kanada där de verkligen trivdes på scenen. De fick nog en sådan publik på söndagskvällen då han och bandet verkade mer avslappnade och kraven inte var så höga. Några nya låtar slängdes in i häxkitteln som "Radio Clash" och "Magnificent seven" bl.a. Två suveräna men helt olika spelningar till bakgrunden av ett glödande Brixton som får Sverigebesöken att blekna i jämförelse. Kanske dom kan jämna Isstadion med marken vid nästa besök. Det är inte helt omöjligt.

Vad kan man då vänta sig av Clash i framtiden?
Joe kommer in i trettioårs åldern och tycker sig känna av det. Själv säger han att han ska försöka undgå frestelsen (!?) att bli någon Jagger. Möjligtvis så kanske han satsar mer på sitt skrivande.
Han vill väldigt gärna skriva en bok eller bli inblandad i filmer, vilket är hans stora intresse just nu efter att ha tillbringat tid med Martin Scorsese och Robert de Niro. Filmen Taxi driver anses vara ett väldigt stort inflytande på "Combat rock". Inte bara låten "Red angel dragnet" utan attityden på hela skivan.
Paul berättade om en skiva som han hade spelat in med Mickey Dread, men som skivbolaget inte vill släppa just nu. Den verkar innehålla ganska tung reggae.
Mick producerar inte så mycket nu förtiden , besviken på det dåliga mottagande de skivor han har varit inblandade i har fått.
Mick: Ian Hunters "Short Backen´ Sides" kunde ha blivit jävligt bra om jag hade fått total kontroll över ljudet, omslaget m.m. Det blev mycket kompromissande och Hunter gav efter för skivbolagets ideer hela tiden. Mick skrev tydligen många av låtarna men ville inte bli alltför inblandad i slutresultatet och bad dem ta bort hans namn som co-writer på de flesta av spåren.
När detta trycks så har de troligtvis kommit tillbaka från ytterligare en USA-turné, ett land som de gärna vill lägga för sina fötter och är på god väg att lyckas med det. De kunde tänka sig att gör en Europaturné mot slutet av året men inget är bestämt ännu.

Text: J Pearman
Foto: R Dagerman
Stort tack till Berit